שיהת חתום בחותם בתוך הותם דהתם מרחת מהמפקיד שהפקידו בידו שיחזור

ל' ע"ב דדרשו ואת המעשה אשר יעשון זו לפנים משורת הדין: ז יג. ורוב שבחים ישראל. פי רוב המוכרים לבני העיר אפי

לעכו"ם המה ישראל מש"ה מותר אפילו

באכילה הן דאבדה עכו"ם הן דאבד' ישראל

דודאי נתייאש ממנה כיון דרוב העיר

דמיירי בעיר שביום שנמלא בה טריפה

ונחות וציונים

ואתן בהן סי כ"כ מור"ם בהג"ה סימן רל"ו סס"ח: ד מ. והקנקן מותר. ואפילו אם הוא דבר שלא הרגיש בעליה בנפילתה מיד לא אמרינן שמא 1. מילון פיז מי כ"כ דישראל הוא וה"ל יאוש שלא מדעת אלא סלוץ אותו ברוב עכו"ם ובראי של עכו"ם היה מש"ה הקנקן מוסר: י. ונתריאש משנה. פי מסתמא מייאש ב ממנו כיון שרוב עבו"ם שם ומיהו לריך שיהה דבר שתרגיש בו מיד בנפילת׳ וכמ"ש בסעיף שלפני זה: יא. אם היא פתומה. פי׳ דהינה פתוחה דה ליכה לתיחש שמא נגע בו העכו"ם ואסרה בשתייה דאם פתחה עכו"ם לא הוה חוזר לסתמה כשמילאה בדרך אלא הוה מוליכי לבימו או לפחום היה מניח' פתוחה והולך לו ול"ד למפקיד ביד עכו"ם דבעינן

ה (ג) אינו חייב להחור כו'. מכדכי כ' ללי ד' לפיכך המוצא חבית של יין בעיר שרובה גוים יינה מלילות? נשם ללנד ח"ל לגודה כ' ללי אסור בהנאה ב' והקנקן (ח' מותר ואם כא ישראל וגתן מלילות? וכן לנו נוהגים להסודר וכ"פ ללני"ם ב' בה סימן או ודאי של ישראל היא ' (ח') ונתיאשו מסנה מלילות? ו מניקות בס לקבר וויע שות של ישראל היא ' [מ] ונתייאשו ממנה הלפנים להיש ושה של ישראל היא ' [מ] ונתייאשו ממנה הלפנים להיש של ישראל היא ' [מ] אם היא בשתייה "א [יד] אם היא בשתייה "א [יד] אם היא בשתייה "א [יד] אם היא בשתייה "א משורת הדין. ולסמכר לקול לכתיע מדין זה:

בייד סימן קכיע מדין זה:

בייד סימן קכיע מדין זה:

בייד סימן קכיע מדין זה:

בייד סימן קריע מדין זה:

בייד סימן אם הדרך לשר עלנו כה ולמ

ה ל אע"פ שמן הדין במקום שרוב גוים מצויים אפילו וסודעת להס את הדרן אע"פ שמן הדין במקום שרוב גוים מצויים אפילו וסודעת להס את הדרן או מחזיר מוב וישר לעשות "ב לפנים משורת הדין (מים) המעשה אשר יעשון וכדלית ל בגמ" שם דף להחזיר לישראל שנתן בה סימן (") [=] ואס הוא עני וצעל אנידס עשיר א"ל לעשות לפניס משורת הדין: ז מקום שרובן גוים "ג ורוב (יא) מבחים ישראל בהמה או עוף הנמצא שם שחום מותר והוא של מוצאו ואם יד עוף חמף בשר והשליכו למקום אחר אפילו אם רוב ישראל הוא של מוצאו שודאי נתיאשו בעליו:

ז ° המציל מהארי וחדוב מו וזומו של ים (פירוש לשון ים החוזר לאחוריו עשרה או ט"ו פרסאות ושוטף כל מה שמוצא בדרך חזרתו וכן עושה בכל יום) ושלוליתו של נהר (פירוש כשהנהר גדל ויוצא על גדותיו ופושט רשרי) ב"ז הרי אלו (יכ) שלו ע [ביז] אפי' הבעל עומד וצווח מיימ ג' טוב רשר להמדר כמו שנמבלר ספיף ה' ולע"ג דמדינה אין מייבין להמדר בלכידות אלו [י] אם גזר המלך או ב"ד "ו מייב להמדר מכח דינה (^{יני)} דמלכותם [©] עכו"ם ומשום חשש טריפה ליכא למיחש [רו] או הפקר ב"ד הפקר ולכן פסקו ז"ל בספינה שעבעה בים שגזר המושל גם הקהלות שמל מי שקונה מן מכרידין ומודישין אותו לבלי השיר וביותר

נראה דמש"ה נקט המחבר בהמה או עוף דמיירי שמצא בשלימותו ואין לחוש לטריפתן שהרי בידו לבדקו וגם לשחיטה שאינה ראויה ליכא למיחש דרוב ישראל המצויים אצל שחישה מומחים הם והרי גם כאן רוב טבחי ישראל וכמ"ש בי"ד סיתן א' ומיירי ג"ל דנמלא בענין דליכא לאוסרה משום בשר שנחעלם מן העין והוא בא' משני עניינים או דבהמה או דעוף הנתצאים מיכרים הם שלא באו מעלמת אלא משל א' מבני העיר ואת והרי כאן הם רוב טבחי ישראל ומה"י מיל דנקט בהמה או עוף שהן בשלימותם והן ניכרים וידועים של מי הם או שראה המוצאו מרחוק שנפלה מיד אדם ואף שאינו יודע אם מישראל אם מעבו"ם הוה ובנמצא אפילו ביד עבו"ם והן במקום דרוב טבחי ישראל קייל דלא אסרינן משום בשר שנמעלם כדאיתה בגני וכתבמיהו בפרישה ביייד סיי סייג דלא שייך לומר שנמחלף ובא ממקום אחר אלא כשמונה בקרן זוית ולא כשהוא כיד א' אפילו הוא עבו"ם ע"ש ובפרישה גם שם בס"י ס"ג כתב הטור בשם רעב"ם וכתב שם שכן הסכים הרא"ש 1 דלא חיישינן לאיסור בשר שנחעלם מן העין אלא במקוי דאיכא ריעותא לפנינו כגון אם אבד הבשר ומלאו אח"יכ או שנעלה העוף לפנינו והחזירו דמיון שנאבד או מעל מנגד שינינו חיישינן שמא נסחלף מה שאין כן כשלא נאבד אלא נמצא ביד ישראל או עכויים או שראה א' שנפל מידם דליכא ריעותא לפנינו אלא אמריען זה הנמצא בידו עתה הוא שהיה בידו מקדם ולקחה מטבחי ישראל: יד. עוף חבוף בישר. מיירי שמטף לפנינו בשר כשר לפילו העיר שחטף כה היא רוב ישראל וחזר והפילה באותה העיר מות׳ להתולאו דדרך העוף להוליכו למרחוק ווחייאש ממנו הבעל מיד בשעח חסייפח: ז מו. וזומו של ים כו'. פרט"י פ' אלו מליאות [דף כ"א ע"ב] מקומות יש בשפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו (נראה דכל שיולא מחול הים ששם השם יתב" את גבולו להיות עומד בתוכו נקרא חוזר לאחוריון מ פרסאות או ט"ז פרסאות פעמים ביום וחוטף מה שמוצא שם וחולך "זוט לשון גדל ושרוע בל' יוני במ"ש הזקנים לחלמי החלך ואל אצילי ואל זטוטי ושלוליתו של נהר דכשהוא גדול ויוצא חוץ לגדוחיו ושולל שלל הנחלא: שז. דרי דוגא שאיו. אפיי בא לידו לפני יאוש דשם בגמרא יליף לה מדכחיב וכן חעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומלאחה דמיחורא "דממנו דרשינן את שאבדה הימנו ומלויה אלל כל אדם היא בכלל אבידה וחזרה ילאת זו שאבודה ממנו ואינה מלידה אלל כל אדם ואפילו אמר לא מייאשנה ואסילו מרדף אחר שטיפה בעלה דעתיה אלל דעת כל אדם וה"ל כלוות על ביתו שנפל: יו. חייב דהחויר מכח דיתא דמדכותא. בקי שנ"ו ק"ו כתב כה"ג דבגניבה נוהגין מדינא דמלכותא להחזיר אף לאחר

באר הימב

[מ] סורת". ואפילו אם הוא דכר שלא הרגישו הבעלים מיד בנפילתה לא אמרינן שמא דישראל הוא והוה ליה יאוש שלא מדעת אלא מליע אותו ברוב עובדי כוכבים ומש"ה הקלקן מותר. שם: [ע] ותריאוש. פי מקהמא מייאש ממנו כיון שרוב עובדי כוכבים שם מיהו לרוך שיהא דבר שתרגיש בו [6] תתיאש. פי מסמתה מייסם מתנו סיון שרוב טובד סוכבים שם מייסו גרון שיסה דגר שתרג'ם צו להר מתרג'ם צו להודה פי אלו מציאות וכן אנו טהגין וסתור וכיש למשר הואב"ה וראצ"ף דרייפיען להחזיר היכא דהחוציה ששיר עביע'. ש"ך, (ועשין במשר לתח להחוציה ששיר עביע'. ש"ך, (ועשין במשר לתח להיכע פייט' פייט') ד [ול] שבדייב. דינים אנו מבלתו היעצ בירד כף א"ד וכקר ס"ב ע"ש ועיין מ"ש הסמ"ע בזה: ד [ול] שלדו. ואפר אמרו הבעלים דלא מייששו ואפר מדיף אחריה דגעלה דעסו אלל כל אדם. סמ"ע: [וע] דמלבותא. בסף שנ"ו ס"ו כמ' הרמ"א כה"ג דנוסגין מדילא דתלכותא להחזיר גודכה אפר

ישני רא לולפרים למסטר של המלכרים והם דמתרי נעשה כנווה על מישו ולם מיישיון כרי לתלפרים המסטר שהתוולם היה מלגמה דמישיקיון וריש המלכה דמישיקיון וריש המלכה במיד ומכלה במיד והמלכה ביר והמשיש כייד ביי והלל ביר וריש החייב מהיג עורם: [1] או המקר בר. כמיש נפי' 5) המשה רכה ופי' השולה 6): [יה] או הפקר בר. כמיש נפי' 5) המשה רכה ופי' השולה 6):

ורושן החשיך לגגיה דחים חימכון חלים לכרשיה חימכון לם עביד וכו', ועוד לם ולחד מדאמריען היה יודע בעדות קרקע ותחתה כו' אפילו היון מדה מלרוהם וחדה גבלימה ומשקל בנסכה לם מהיחמיען להו בעדות קרקע ותחתה להי אפילו היון מדה מלרוהם וחדה גבלימה ומשקל במסכה לם מהיחמיען להו דכולהו המורא איותובו, אלמה דעיקר העדות בעביעות עין ולם לדמות מלחה למלחה, אלה דתקוחות עב"ל. ומבואר דאין מוציאין ממון אלה על פי עביעות עון דיואל וכנה"א מהך דחולין פלוני דהאי שימניה כי לוה מפלוני מנה דאין מוציחין ממון. אמנם מ"ש ר"מ ראיה מהך דיש טחלין נהיה יודע עדות קרקע ונסתמא כי דטלהו אמוראי איפותבו, קשיא לן דהא אדרבה מדאמרי הכך אמוראי אפשר דמכיון מדם גמיו ומשקל משמע דסימודן מהדי, והא דאיטתפו שינו אלא משום דהייל מחלמו בנשרות וסופו בפסול וסומא פסול לעדות אפילו להעיד בטביעות סינא דקלא דהאי גברא לוה מפלור מנה, ומשום דהתורה פסלו לעדות ומהאי טעמא נמי סומא פסול להעיד אע"ג דיכול לכוין ע"י סימנין ומשום דאינו עד. וכבר הנחנו דברי ר"ת בל"ע בסימן מ"ו סק"ח ע"ש. הראה ליישב דברי לפי מ"ש הר"ן פ"ד דגיטין (יא ג נדפי הר"ף) בהא האמרו סומא כשר להפיא גט ומלי אמר בפרי נכתג ובפרי נחסם ח"ל, ואמריע בגמ' (כג א) דהא דקחני פיסח ונססמא וחזר ונספתא לאו דוקא דה"ה אפילי לא חוד ונתפתח ואיידי דקחני סיפא של יוטא יקשה פשא והמשמח ואור ונשתפה שנה דחור ונשתפה שנה חוד ונשתפה של החוד ונשתפת בשתה השור בשל החוד השתפה השור השתפה של החוד השתפת השור (דגרי) נדעה) הוא דגעי מחלה וסוף. אל סיפא משור בשני של החודים דמלי למיתר בפני מחלה וסוף אלא מחלה לחודיה דמלי למיתר בפני נכחב וכי'. וא"ח והא אית לן למיפסליה משוח דבכילהו עדיות בעיון מחלתו וסופו בכשרות ונש"ה פסלינן נכשרות וועש"ה פסלינן פיתח ונסתמא בארעא אע"ג דמצי מכרין מדת מצרנהא ובגלימא מדם ארכה ובנסכא משקלוסיו כדאיתא בשנת ומשמנות שת שנו מעד"ג ועל מנחין תוד מנדונהם ובגימנם מדם חדכה ובנספה משקנותיו בדחתה פרק שו מולין. יש לוחר דהחם היינו שעתה משום דלחה לא מכרין שיכר ואפינו חימה דמני מכיון איכה למחר דעור רכנן, אבל גע אשה כיון דלסמיב קמיה ואימנה לדידה כשהות פקה תפר"ד שוקסחת ל כן שילה גע מתחת ידו יכול לוחר גע זה שבידי בפרי נכתב, ואפינו ניתה דבעלתה גורינן הכה לה שייך למיגור דהה לה אתי להחלופי עב"ל. וכ"ל המחב"ץ במידעות לגעיון שם נריה אנה מספח. ותכולה מדגרי מרצון והיין דקומת אינו פעול הגוף כלל אלה הם דלה מהני שיחם ונסתמת הייעו משום דלה מד לה, וא"ר מוכח דסיממין לא מהתי אלא דוקא בטבישות שינא וס"ל לר"ם דאינו משום גזור רבט ייקר נה, וחיד כתוכה דפיתורן גם חביד חגם דוקם בטפיעות עינה וחיד, נרים דסיע משום גוור רבץ מלח שום בחוד בייתו המינה וחיד. ניים רביתו משום גוור רבץ המלח היה בייתו בשלה בא במוץ שלפניט פייד בריעון דף כייד, ניים רהי היה יהין מנטלה דעעתה דפיתה ונקחתה פקול, שאף הכל דגבי גט אפייד שלפני, והד אמתה. וכייד מותי מרץ היה יודע לו פדות כי פיתה ונקחתה פקול, שאף הכל דגבי גט אפייד האולה בכשרה שלה לחיד בייתו היה בייתו בייתו היה בייתו בייתו היה בייתו היה בייתו היה בייתו בייתו היה בייתו בייתו מותו בכשל בייתו היה בייתו ביי סקי"ט ע"ש, וא"כ סותא פסול להעיד אפילו ע"י טביעות עינא דקלא. אלא דלפי מ"ש בסיתן פ"א סקי"ג

זות אמרי ברוד "ה (י) ואם הוא עני ובעל פיר. ניצ נמודס לר כוסיל

וידושי רעק"א ג' להחויר. כ"כ שיון לשיל וכב"ה שם וכחשר ל"ל שי פ"ש:

זכמת שלמה לם סוי קרוב לטסור למה בך כתר רוב לחומרא וליש:

"י שהבעל עופר וצווח. להו"ח חשנם הר"ג בהלכות "SUN ב דין סיולה מוה ודו"ק:

הגר"א ביאור

קצות החושן

ון מובהק כגון שאמרו נקב יש בצד אות פלומת, ובהשגות ז"ל כתב הראב"ד ז"ל, ואפינו נשנים לכי מ"ש יש לומר דכיון דהשליח לשוד לתשקר וממ"ש הרשב"א והר"ן וא"ב הידל קפיקא דש"ק לכי מ"ש יש לומר דכיון דהשליח לשוד לתשקר וממ"ש הרשב"א והר"ן וא"ב הידל קפיקא דש"ק של מובהק גמור נמי לא מהיד כיון דמשקר ו שאומר כשומא בארובה, אום כתב היה לעדים דאין בכם משום משקר, אוא ספיקא דרב אשי הסיקן, וא אתונים בשלמות הסיקן, והרב הסיקו ו"א להמירו ב"ה דבון או לא, ובסיקן מובהק גמור לות גימנים בעלמות הסיקן, והרב הסיקו ו"א, ובהשנות אמר אברה אפיל לשליח, ונראם שף רגיט יודה ביה מוברת מתר אברחב"ב הבאות אינו נאתו אפילו בטימו מובהה גמור לות המדים במהלות אונו נאתו המילו בטימו מובהה גמור לות המדים ביולה ביון ותוכשמה ביול המילו בסיקו מוברה ביול בליים המדים מובה המוך ותוכשמה ביול המילו בסיקו מוברה ביול המילו המילו מוברה ביול המילו המילו מוברה ביול המילו המילו המילו מוברה ביול המילו המילו המילו מוברה ביול המילו המילו ביול מוברה ביול המילו המילו המילו המילו המילו המילו המילות המילו המילות המילו מובהק כגון שאמרו נקב יש בצד אות פלומת. ובהשגות ז"ל כתב הראב"ד ז"ל, ואפילו לשלים פי מ"ש יש לומר דסבירא ליה להרמב"ם דהשלים אינו נאמן אפילו בסימן מובהק גמור ומטעמא ינולה לשנה כל של כגון בקשתר נקב יש בצד שות פלינה סיינו בקשת שבים בטית שבים בטית וכלה לשנה כל בשל כגון בקשתר נקב יש בצד שות פלינה סיינו הקשתית עדים והיים, וקשיים) וקפיים) סיימנין שם הוא דוקא בשבידה שבל להוציא ממון לא מהני סיימון. והנה ביבמות דף (קיייי) (קפייי) י שומשתי משתע דאם היה סימן תוכחק היי מהחי לאפוקי ממולם. וכן בש"ך סימן דל"ו (מקיה) יעין סימון להוליא על ידן והעלה בפשיעות דסימן מובהק ודאי מהר, ואפיני במינו אינו נאמן יעו במקום עדים ע"ש. (")אשנש בעיקר סימוס קשה לי טובא דנראה דלא מהוי שום סימן להוליא. יצו במקום ענים עינו, רייאהבוב פניקו טיונים קסף כי סודת זמנה זמנו מדיף מסידתום, המרכזה במל מדי שום שינון מהרכזה בה ליו וניים! אחר כל ילחק בירה דרב משרשה את בשרשות שינה עדיף מסידתום, דאלי את החליך בלניה דהאי סידתיה ופאר סידתיה קעל נפשא לה קטליט ליה, ואינו אמר פי חרי אים יו שינה בגרה קטליט ליה. וסתבו שם תוס' ד"ה פלניה דהאי סידתיה חייל, וה"ית ופאין מחדרין פי סידתין והא א אתו סהדי ואתרי פלניה דהאי סידתיה והאי סידתיה לוה תפלומי מנה לה של של היו לא היו של היו של היו של היו של היו להיו מימרה הפה פיתחה לה מפנות מה כם מת מבנות מה כם מת מדינה, ורי באל הדמ שכר שלין אדם מוחוק בו שיאמר שלי הוא מחזרין שפיר אל ממו שפיר היו להוציא ע"י סימנין, דס"י לא הוה מפקיץ מפן מד בעלים אי אתו ספדי ואמרי האי מפן מניה והאי סימנין, ומשמע אפילו בדברים להשאיל ולהשכיר וכאה עתה בידו דאין לומר לקוח נמי לא מפקיץ, כמו דלא מפקיץ ממונא להשאיל ולהשכיר וכאה עתה בידו דאין לומר לקוח נמי לא מפקיץ, כמו דלא מפקיץ ממונא בי בי תר ואמרי פוני דהא סימניה והאי סימניה לוה מפליד מנה. וא"כ בפך דהאשם שלים ן בי תכי וחתרי פלוני דהפי סימניה והפי סימניה לנה מפלנית מנה. וא"כ בכך דהאשם שלום משי שלחתי חושבנא אתרתי ומשתת הא סימני שנדהם מהי, ולפי מה דמום מפרק גיד הנשם בחים הסכל מור מור שבנה אתרי ומשתת הא סימנין כלל לפוקי ממואל. וכן בכך דאיחהו נשך נרים, דף ע" אתרו דוקא דהבא פריכא אבל כלים דלמא יהיב סימנין, היכי מהינ סימן להואא ממון. ודבן וד דפרק אחהי נשך וכן כך דפרק האשה שלים דמיירי שהפקיתו בעדים וכמיש חום' שם נדמיה בימיש השה לא מון ודבן בימי היכי הים אולו וכין בית היכי מהיו סימן להוא מון היכי בימי הים אמא וכיון להוא עדים אין שהפקיתו בשימן הו ולאו נמי זה סימון שהם בידו אמריץ מו חבן שהפקיתו בשיח וה הפך אחר בסימן הה המסמברא יותר שהוא קדון אם בית הופקדון שבי של אור בסימן הה המסמברא יותר שהוא קדון אם בית הופקדו שהיו עדו בית בית והוא הפך אחרו נפימן זה, אבל כל דליכא עד פקדון דחושבת אחרות הוה מפקיען מיניה כיון שהיו עדי פקדון בסימן זה, אבל כל דליכא עד פקדון דו עדים עתה ביד שמעון חפן ואמרי האם חבן דהאי סימנים הוא של ראובן, אף